

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Pitumpu't Apat

Pagbubunyag sa Propetikong Palaisipan: Ang mga Kasuklam-suklam na Bagay sa Aklat ni Ezekiel, ang Simbahan sa Huling Araw, at ang Tanda ng Halimaw

Jeff Pippenger
2024-02-07

Ang apat na karumaldumal sa Kabanata Walo ng Ezekiel ay humahantong sa pamunuan ng Laodiceang iglesya ng Diyos sa mga huling araw na magpatirapa sa araw, at sa gayo'y tumatanggap ng tanda ng hayop. Ang kasunod na kabanata, na siya ring pangitain, ay inilalarawan ang mga nasa iglesya ng Diyos sa mga huling araw na tumatanggap ng tatak ng Diyos. Ipinapaalam sa atin ni Kapatid na White na ang pagtatatak sa Kabanata Siyam ng Ezekiel ay kapareho ng pagtatatak na kinakatawan sa Kabanata Pito ng Pahayag. Hinahatulan ng Diyos ang isang bansa sa ikatlo at ikaapat nitong salinlahi, at ang apat na karumaldumal ng Ezekiel ay tumutukoy sa apat na salinlahing paghihimagsik na nagsimula noong 1863, nang ipinasok ng Laodiceang Adventismo ang isang huwad na kapalit ng dalawang tapyas ni Habakuk na ibinigay bilang isang sagisag ng tipanang ugnayan sa pagitan ng Diyos at ng Kanyang bayan, gaya rin naman ng dalawang tapyas ng Sampung Utos na ibinigay sa pasimula ng sinaunang Israel.

Ang ginintuang guya ni Aaron ay isang huwad na larawan, ang sagisag ng paghihimagsik na nahayag samantalang ang Diyos ay gumagawa ng dalawang tapyas na kumakatawan sa isang tunay na larawan ng paninibugho. Ang ginintuang guya ni Aaron ay naging tipo ng huwad na tsart ng 1863, na nag-alis sa "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim mula sa mensahe, kasama ng iba pang mga hulagang may takdang panahon. Kaya, ang Adbentismong Laodiceano ay nagtayo ng isang larawan ng paninibugho sa pinakasimula ng kasaysayan nito, gaya ng ginawa ni Aaron sa pasimula ng kasaysayan ng sinaunang Israel, at gaya rin ng ginawa ni Jeroboam sa pasimula ng kasaysayan ng hilagang kaharian ng Efraim.

Ang "pitong panahon" sa Levitico 26 ang unang hulagang pang-panahon na naakay si Miller na maunawaan, at ito ang unang hiyas ng propetikong panahon na isinantabi sa paghihimagsik noong 1863. Noong 1863 nagsimula ang pagtatakip sa mga hiyas ng panaginip ni Miller at ang pagpapakilala ng mga huwad na hiyas at mga barya. Ang "pitong panahon" ang batong-panulok na itinakwil ng mga tagapagtayo. Noong 1863, yaong dating mga tagapagtayo ng templong Millerita ang nagsantabi sa batong-panulok ng "pitong panahon," ngunit sa mga huling araw ang batong iyon ay ngayo'y pangulong bato sa panulok. Ang batong iyon ay kumakatawan sa Bato ng mga Panahon, at kinatawan din ito ng araw na ginawa ng Panginoon, sapagkat iyon ay isang sagisag ng kapahingahang sabat para sa lupain. Noong 1844, sinaway ng Adventismong Millerita ang huwad na sistema ng pagsamba ni Jeroboam, at humiwalay mula sa "kapulungan ng mga manunuya" na "nagalak" sa unang kabiguan.

Iniatas sa mga tagapagtayo na huwag nang bumalik kailanman sa "kapulungan ng mga manunuya," gaya ng inatas sa propetang taga-Juda na bumalik sa Jerusalem sa ibang landas, hindi

sa landas na naghatid sa kanya sa 1844. Ang landas na naghatid sa kanya sa 1844 ay ang landas na kanyang nilisan, na siyang Protestantismo; at sa kasaysayang iyon ang Protestantismo ay naging apostatang Protestantismo. Inutusan ang mga tagapagtayo na huwag nang bumalik kailanman sa “kapulungan ng mga manunuya,” at sila’y pinagbilinan na huwag kumain ng kanilang pagkain ni uminom ng kanilang tubig. Kinain ng mga tagapagtayo ang munting aklat na nasa kamay ng anghel noong 1840, at matamis ang pagkaing iyon sa kanilang mga bibig.

Ang pagkain at pag-inom ng propesiya ay kumakatawan sa metodolohiyang ginagamit sa pag-aaral ng Bibliya. Ang mga tagasunod ni Miller ay binigyan ng isang tiyak na paraan ng pag-aaral ng Salita ng Diyos, at ang mga tuntuning iyon ay nagbunga ng lubos na naiibang biblikal na mensahe kaysa sa ibinunga ng mga teologo ng apostatang Protestantismo at ng Katolisismo sa pamamagitan ng kanilang tiwaling metodolohiya. Ang mga tagapagtayo, na siya ring propetang taga-Juda, ay hindi dapat bumalik at kumain o uminom mula sa metodolohiya ng alinman sa apostatang Protestantismo o Katolisismo. Ginawa mismo iyon ng propetang taga-Juda, at sa gayon ay tinukoy na ang Laodiceang Adventismo ay gagawin din iyon noong 1863, sapagkat noong 1863, ginamit nila ang mga teolohikal na argumento ng apostatang Protestantismo upang tanggihan ang paglalapat ni Miller ng “pitong ulit,” at sa gayo’y itinayo ang mga larawan ng panibugho nina Aaron at Jeroboam. Nagsimula na noon ang unang henerasyon ng Laodiceang Adventismo.

Pagkatapos makipag-ugnayan ng propeta mula sa Judea kay Jeroboam, nagsimula siyang maglakbay pabalik sa Judea, ngunit hindi siya nakarating. Ang propeta ay kumakatawan sa Adbentismong Laodiceano, na, ayon sa inspirasyon, pumasok sa kilusang Millerita noong 1856. Si Sister White ay hindi kailanman umatras sa pagtukoy sa Adbentismo bilang Laodicea, at walang ebidensiyang biblikal na ang Laodicea ay kailanman nagbabago. May mga indibiduwal na iniwan ang kanilang pansariling karanasang Laodiceano, ngunit bilang iglesya, ang Laodicea ay isusuka mula sa bibig ng Panginoon, sapagkat ang Laodicea ay nangangahulugang “isang bayang hinuhukuman.” Ginagamit ng Adbentismo ang kahulugang iyon upang igiit na kinakatawan nito ang iglesyang umiiral sa panahon ng paghuhukom sa santuwaryong makalangit. Sa kanilang pagkabulag, kinikilala nila ang elementong paghuhukom na Pagsisiyasat sa kahulugan ng Laodicea, ngunit hindi nila makita ang paghuhukom na Pagpapatupad na malinaw na kinakatawan sa kanilang pangalan.

At sa anghel ng iglesia ng mga taga-Laodicea ay isulat: Ganito ang sabi ng Amen, ang Tapat at Tunay na Saksi, ang Pasimula ng Paglalang ng Diyos: Nalalaman ko ang iyong mga gawa, na hindi ka malamig ni mainit; ibig ko sana na ikaw ay malamig o mainit. Kaya nga, sapagkat ikaw ay maligamgam, at hindi malamig ni mainit, isusuka kita mula sa aking bibig. Sapagkat sinasabi mo, Ako’y mayaman, at sumagana, at wala akong kakailanganin pa; at hindi mo nalalaman na ikaw ay kahabag-habag, at kaawa-awa, at dukha, at bulag, at hubad. Apocalipsis 3:14-17.

Sa huli, ang propeta mula sa Juda ay nailibing na kasama ng huwad na propeta na nilinlang siya upang kumain ng kaniyang pagkain at uminom ng kaniyang inumin. Kapwa sila inilagag sa iisang libingan, at tinawag siyang kapatid ng sinungaling na propeta ng Bethel (ang huwad na iglesia) nang mamatay ang propeta mula sa Juda.

Nang magkagayo'y may isang matandang propeta na naninirahan sa Bethel; at ang kanyang mga anak ay nagsiparoon at isinaysay sa kanya ang lahat ng mga gawa na ginawa ng lalaki ng Diyos nang araw na iyon sa Bethel: ang mga salitang sinabi niya sa hari ay isinaysay din nila sa kanilang ama. At sinabi sa kanila ng kanilang ama, Aling daan ang pinuntahan niya? Sapagkat nakita ng kanyang mga anak kung aling daan dinaanan ng lalaki ng Diyos na nagmula sa Juda. At sinabi niya sa kanyang mga anak, Ihanda ninyo sa akin ang asno. Kaya't inihanda nila ang asno para sa kanya; at siya'y sumakay doon, at sumunod siya sa lalaki ng Diyos, at nasumpungan niya itong nakaupo sa ilalim ng isang ensina. At sinabi niya sa kanya, Ikaw ba ang lalaki ng Diyos na nanggaling sa Juda? At sinabi niya, Ako nga. Nang magkagayo'y sinabi niya sa kanya, Pumarito ka sa aking bahay, at kumain ka ng tinapay. At sinabi niya, Hindi ako makababalik na kasama mo, ni makasasama sa iyo; ni kakain ako ng tinapay, ni iinom ng tubig, kasama mo sa dakong ito; sapagkat sa pamamagitan ng salita ng Panginoon ay sinabi sa akin, Huwag kang kakain ng tinapay ni iinom ng tubig doon, ni babalik upang dumaan sa daang pinanggalingan mo. At sinabi niya sa kanya, Ako ma'y propeta, gaya mo; at isang anghel ang nagsalita sa akin sa pamamagitan ng salita ng Panginoon, na nagsasabi, Isama mo siyang pabalik sa iyong bahay, upang kumain siya ng tinapay at uminom ng tubig. Nguni't nagsinungaling siya sa kanya. Kaya't bumalik siyang kasama niya, at kumain ng tinapay sa kanyang bahay, at uminom ng tubig. At nangyari, samantalang sila'y nauupo sa dulang, na ang salita ng Panginoon ay dumating sa propetang nagpabalik sa kanya; at siya'y sumigaw sa lalaki ng Diyos na nanggaling sa Juda, na sinasabi, Ganito ang sabi ng Panginoon, Sapagka't sinuway mo ang bibig ng Panginoon, at hindi mo tinupad ang utos na iniutos sa iyo ng Panginoon mong Diyos, kundi ikaw ay bumalik, at kumain ka ng tinapay at uminom ng tubig sa dakong ito, na tungkol dito'y sinabi sa iyo ng Panginoon, Huwag kang kakain ng tinapay, at huwag kang iinom ng tubig; ang iyong bangkay ay hindi darating sa libingan ng iyong mga magulang. 1 Hari 13:11-22.

Ang mensahe ng ikalawang anghel noong tag-araw ng 1844 ay binubuo ng pagtukoy na ang mga iglesyang Protestante ay bumagsak at naging mga anak na babae ng Katolisismo. Nanawagan ang Millerite Adventism sa mga lalaki at babae na lisanin ang mga denominasyong iyon, sapagkat ang pananatili roon ay nangangahulugan ng espirituwal at walang-hanggang kamatayan. Ang sinungaling na propeta ng Bethel ay kumakatawan sa relihiyosong sistemang itinatag sa Bethel ni Jeroboam. Isa itong sistemang nagtindig ng isang larawan ng hayop, at ang hayop na ginaya ay ang hayop ng Katolisismo. Nagpatuloy na kinikilala ng mga Protestante ang kanilang mga sarili bilang mga Protestante, ngunit nagpatuloy din silang ipangilin ang araw ng Araw bilang araw ng pagsamba, na siyang tanda ng awtoridad ng Katolisismo.

Ang mga Protestante ay nag-aangking sila'y mga Protestante, bagaman ang tanging kahulugan ng Protestante ay yaong tumututol sa Roma; at sa gayon, ang kanilang pag-aangkin ay nagiging wangis ng Simbahang Romano, sapagkat inaangkin din nito na ito'y isang institusyong Kristiyano, bagaman wala itong biblikal na katuwiran para sa gayong pag-aangkin. Ang pag-aangking iyon ay nakasalig sa hungkag na awtoridad ng tradisyon at kaugalian, na siya ring huwad na awtoridad na ginagamit ng Protestantismo sa kanilang pag-aangkin na sila'y mga Protestante. Gayunding lohika ang bumulag sa mga Adventista ng Ikapitong Araw upang paniwalaan na, bilang mga Laodiceano, sila'y nananatiling nasa isang matatag na ugnayang tipan. Ito rin ang gayunding huwad na

awtoridad na ipinahayag ng sinaunang Israel nang kanilang sabihin, "Ang templo ng Panginoon, ang templo ng Panginoon—kami."

Ang babala ay hindi pinakinggan ng bayang Hudyo. Nakalimutan nila ang Diyos, at nawala sa kanilang paningin ang kanilang mataas na pribilehiyo bilang Kanyang mga kinatawan. Ang mga pagpapalang tinanggap nila ay hindi naghatid ng pagpapala sa sanlibutan. Inari nilang ukol sa kanilang sariling kaluwalhatian ang lahat ng kanilang mga kapakinabangan. Ninakawan nila ang Diyos ng paglilingkod na hinihingi Niya mula sa kanila, at ninakawan nila ang kanilang kapwa-tao ng patnubay sa relihiyon at ng banal na huwaran. Gaya ng mga naninirahan sa daigdig bago ang Baha, sinunod nila ang bawat haka ng kasamaan ng kanilang mga puso. Sa gayo'y ginawa nilang isang hungkag na palabas ang mga banal na bagay, na sinasabi, "Ang templo ng Panginoon, ang templo ng Panginoon, ay ang mga ito" (Jeremias 7:4), samantalang sa gayon ding panahon ay mali nilang inilalarawan ang katangian ng Diyos, dinudungisan ang Kanyang pangalan, at dinudungisan ang Kanyang santuwaryo.

Ang mga tagapangasiwang itinalaga sa ubasan ng Panginoon ay hindi naging tapat sa pagkakatiwalang ipinagkaloob sa kanila. Ang mga saserdote at mga guro ay hindi naging tapat na tagapagturo ng bayan. Hindi nila ipinananatiling nasa harap ng bayan ang kabutihan at awa ng Diyos, at ang Kanyang karapatan sa kanilang pag-ibig at paglilingkod. Hinangad ng mga tagapangasiwang ito ang kanilang sariling kaluwalhatian. Ninais nilang angkinin para sa kanilang sarili ang mga bunga ng ubasan. Ginawa nilang layunin na ibaling sa kanilang sarili ang pansin at paggalang. Christ's Object Lessons, 292.

Noong 1863, nagwakas ang kilusan ng mga Millerita, ngunit tumigil na ito sa pagiging kilusang mga Filadelfiano noong 1856. Itinakwil ang mensahe ni Moises (ang "pitong ulit") na iniharap ni Elias (William Miller), at ang pagtakwil na iyon ay nakabatay sa metodolohiya ng sinungaling na propeta ng Bethel. Ang 1863 ang wakas ng animnapu't limang taon na nagsimula noong 1798, at siyang katapusan ng hula sa Isaias kabanata pito.

At nangyari, nang mga araw ni Ahaz na anak ni Jotham, na anak ni Uzziah, hari ng Juda, na si Rezin na hari ng Siria, at si Pekah na anak ni Remaliah, hari ng Israel, ay umahon patungong Jerusalem upang makipagdigma laban dito, ngunit hindi sila nagtagumpay laban dito. At ibinalita sa sambahayan ni David, na sinasabi, Nakipag-alyansa ang Siria kay Ephraim. At nayanig ang kanyang puso, at ang puso ng kanyang bayan, gaya ng mga punongkahoy sa gubat na niyanig ng hangin. Nang magkagayo'y sinabi ng Panginoon kay Isaias, Lumabas ka ngayon upang salubungin si Ahaz, ikaw, at si Shearjashub na iyong anak, sa dulo ng padaluyan ng itaas na tipunang-tubig, sa lansangan ng bukirin ng tagapagpaputi; At sabihin mo sa kanya, Mag-ingat ka, at magpakahinahon; huwag kang matakot, ni manglupaypay ang iyong puso dahil sa dalawang buntot ng mga nag-aasong paningas na ito, dahil sa mabangis na poot ni Rezin pati ng Siria, at ng anak ni Remaliah. Sapagkat ang Siria, si Ephraim, at ang anak ni Remaliah, ay nagsangguni ng kasamaan laban sa iyo, na sinasabi, Umahon tayo laban sa Juda, at pighatiin natin ito, at magbukas tayo roon ng siwang para sa atin, at maglagay tayo ng hari sa gitna nito, ang anak ni Tabeal: Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos, Hindi ito magtatagumpay, ni mangyayari man. Sapagkat ang ulo ng Siria ay Damasco, at ang ulo ng Damasco ay si Rezin; at sa loob ng animnapu't limang taon ay madudurog ang Ephraim,

anupa't hindi na magiging isang bayan. At ang ulo ng Ephraim ay Samaria, at ang ulo ng Samaria ay ang anak ni Remaliah. Kung hindi kayo sasampalataya, tunay na hindi kayo matatag. Isaias 7:1-9.

Ang propesiyang hinggil sa animnapu't limang taon sa talata walo ay tumutukoy na 'sa loob' ng panahong animnapu't limang taon, ang hilagang kaharian ng sampung lipi ay madadala sa pagkabihag. Ang pangitain ay itinala noong 742 BK, at pagkalipas ng labinsiyam na taon, noong 723 BK, nangalat ang Efraim at dinala sa pagkabihag ng mga Asiryo. Noong 677 BK, sa katapusan ng animnapu't limang taon, si Haring Manases ay nabihag at dinala sa Babilonia. Ang panimulang punto noong 742 BK ay nagsisilbing palatandaan ng isang digmaang sibil sa pagitan ng hilagang kaharian at ng timog na mga kaharian ng Israel, gaya ng taong 1863 na minamarkahan ang mismong sentro ng Digmaang Sibil sa Estados Unidos sa pagitan ng Hilaga at Timog. Ang propesiya ay ipinahayag ni Isaias sa literal na maluwalhating lupain (Juda), at ang propesiya noong 1863 ay natupad sa espirituwal na maluwalhating lupain (ang Estados Unidos).

May tatlong palatandaan sa loob ng hulang animnapu't limang taon. Ang digmaang sibil noong 742 BK ay sinundan, makalipas ang labing-siyam na taon, ng pagkakakalat ng hilagang kaharian, noong 723 BK. Sa katapusan ng animnapu't limang taon, naganap ang pagkakakalat ng timog na kaharian. Ang hulang ito, kasama ang pasimula at wakas nito, ay kumakatawan sa kapuwa "mga poot" ng Diyos laban sa hilagang at timog na mga kaharian; at ang dalawang poot na iyon ay may tig-labing-siyam na taong nauuna sa kanilang mga pasimula, at sinusundan naman ng isa pang labing-siyam na taon pagkaraang matupad ang mga iyon.

Ang buong kayariang kiastiko ay tumutukoy sa isang yugto ng digmaang sibil sa pagitan ng hilaga at timog na siyang nagmamarka sa pasimula at sa wakas. Sa gitna ng pasimula at ng wakas, ang dalawang magkatunggaling panig ng digmaang sibil ay kapwa dinala sa pagkaalipin, at sa loob ng animnapu't limang taon ng kanilang pagtipon mula sa kanilang kapwa pagkakapangalat sa ilalim ng pagkaalipin tungo sa pagiging isang bansa, sumapit sila sa 1863, na siyang petsa ng Proklamasyon ng Emansipasyon na nagpalaya sa mga alipin. Ang propesiya ng isang digmaang sibil sa literal na Juda ay nagwawakas sa digmaang sibil sa espirituwal na Juda, sapagkat lagi namang inilalarawan ni Hesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula ng isang bagay, sapagkat Siya ang Alfa at Omega.

Ang kasaysayan ng 1863 ay kinakatawan ng kasaysayan noong 742 BK, noong ang propetang Isaias, kasama ang kaniyang anak, ay naghatid ng mensahe sa masamang hari ng Juda (si Ahaz). Sa nasabing sipi, ang 742 BK ay kinakatawan ng patotoo ni Haring Ahaz, na hari ng Juda, na ipinasara ang paglilingkod ng santuwaryo ng Diyos at ipinagawa niya sa kaniyang punong pari ang isang modelo ng templong Siryano sa mismong looban ng makalupang santuwaryo ng Diyos.

Sa kasaysayan ng masamang haring Ahaz (na tinukoy ng hula ni Isaias bilang 742 B.K.), ipinasok ng pinuno ng Jerusalem ang pagsamba sa paganismo (Katolisismo) sa iglesya ng Diyos, gaya ng pagbabalik ng Adbentismo ng Laodicea sa metodolohiya ng apostatang Protestantismo upang iwaksi ang mensahe ni Moises na ipinahayag ni Elias. Noong 742 B.K., hinarap ni Isaias ang masamang hari ng Juda sa dulo ng kanal ng itaas na imbakan ng tubig, sa tabi ng bukid ng

tagapagpapatuti, at isinama niya ang kaniyang anak. Ang pangalan ng kaniyang anak ay isang tanda, at nang harapin ng propeta mula sa Juda si haring Jeroboam, nagbigay rin siya sa kaniya ng isang tanda.

Narito, ako at ang mga anak na ibinigay sa akin ng Panginoon ay mga tanda at mga kababalaghan sa Israel mula sa Panginoon ng mga hukbo, na tumatahan sa bundok ng Sion. Isaias 8:18.

Ang pangalan ng anak ni Isaias na "Shearjashub" ay nangangahulugang "ang nalalabi ay manunumbalik." Ang mga "bumabalik" na bumubuo sa nalalabi ay ang mga naghihintay sa Panginoon sa panahon ng pagkaantala.

At maghihintay ako sa Panginoon, na nagkukubli ng kaniyang mukha mula sa sambahayan ni Jacob; at hahanapin ko siya. Narito, ako at ang mga anak na ibinigay sa akin ng Panginoon ay mga tanda at mga kababalaghan sa Israel mula sa Panginoon ng mga hukbo, na nananahan sa bundok ng Sion. Isaias 8:17, 18.

Noong nakipagharap si Isaias sa masamang haring Ahaz noong 742 BK, kinakatawan niya ang mga "naghintay," sapagkat ang lahat ng mga propeta ay nagsasalita hinggil sa mga huling araw, at yaong mga "naghihintay" sa mga huling araw ay sila ring nagdanas ng unang kabiguan. Inisip ni Jeremias na nagsinungaling ang Diyos at pinigil ang ulan, at iniisip ni Isaias na itinago ng Diyos ang "kaniyang mukha mula sa sambahayan ni Jacob," ngunit nagpasya si Isaias na maghihintay at hahanapin ang Panginoon, na kumakatawan sa "marurunong" sa panahon ng pag-antala ng pangitain. Yaong mga nagbalik at nagbukod sa mahalaga mula sa hamak, na nakatakdang maging bibig ng Diyos, ay tinatakan, at kaya't itinanghal na kasalungat ng mga tumatanggap ng tanda ng hayop.

At marami sa kanila ang matitiod, at mabubuwal, at madudurog, at mabibitag, at mahuhuli. Itali ang patotoo, tatakan ang kautusan sa gitna ng aking mga alagad. At maghihintay ako sa Panginoon, na nagtatago ng kaniyang mukha sa sambahayan ni Jacob, at hahanapin ko siya. Narito, ako at ang mga anak na ibinigay sa akin ng Panginoon ay mga tanda at mga kababalaghan sa Israel mula sa Panginoon ng mga hukbo, na tumatahan sa bundok ng Sion. At kapag sinabi nila sa inyo, Sangguniin ninyo ang mga nakikipag-ugnayan sa mga espiritu, at ang mga salamangkero na sumisipol at bumubulong: hindi ba nararapat na ang isang bayan ay sumangguni sa kanilang Diyos? Dapat bang ang mga buhay ay sumangguni sa mga patay? Sa kautusan at sa patotoo: kung hindi sila magsalita ayon sa salitang ito, iyon ay sapagkat walang liwanag sa kanila. Isaias 8:16-20.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ito ay hindi mga salita ni Sister White, kundi ang mga salita ng Panginoon, at ang Kanyang mensahero ay ibinigay ang mga ito sa akin upang ibigay sa inyo. Tinatawag kayo ng Diyos na huwag nang kumilos na kasalungat sa Kanya. Maraming tagubilin ang ibinigay hinggil sa mga lalaking nag-aangking sila'y mga Kristiyano, samantalang ibinubunyag nila ang mga katangian ni Satanas, na sa diwa, salita, at gawa ay sinasalungat ang pagsulong ng katotohanan, at tiyak na sumusunod sa landas kung saan sila inaakay ni Satanas. Sa katigasan ng kanilang puso,

kinamkam nila ang kapangyarihang sa anumang paraan ay hindi nauukol sa kanila, at hindi nila dapat gamitin. Wika ng dakilang Guro, 'Ibabaligtad Ko, ibabaligtad Ko, ibabaligtad Ko.' Sinasabi ng mga tao sa Battle Creek, 'Ang templo ng Panginoon, ang templo ng Panginoon ay kami' ngunit sila'y gumagamit ng karaniwang apoy. Ang kanilang mga puso ay hindi napalalambot at napapasuko ng biyaya ng Diyos. Manuscript Releases, tomo 13, 222.